

Opłaty za przelewy transgraniczne w Unii Europejskiej — odejście Komisji Europejskiej w kontekście nowelizacji rozporządzenia (WE) nr 924/2009 w odniesieniu do niektórych opłat za płatności transgraniczne w Unii

Cross-border payments fees in the EU: European Commission's approach in the context of the proposal of amending Regulation (EC) No 924/2009 as regards certain charges on cross-border payments in the Union

mgr Piotr Gałazka

Uniwersytet Wrocławski, dyrektor Przedstawicielstwa Związku Banków Polskich w Brukseli
E-mail: p.galazka@gmail.com; nr ORCID: 0000-0002-7945-8422

Streszczenie

Celem artykułu jest analiza regulacji Unii Europejskiej dotyczących opłat za przelewy transgraniczne w UE. Przedmiotem analiz jest w szczególności treść projektu nowelizacji rozporządzenia (WE) nr 924/2009 wraz z opisem przebiegu procesu legislacyjnego nad nim, a także potencjalne skutki nowych regulacji wprowadzających obowiązek ujednolicenia opłat za przelewy transgraniczne w euro z opłatami za przelewy krajowe w danej walucie narodowej (zarówno w strefie euro, jak i poza nią) dla konsumentów i instytucji płatniczych.

Słowa kluczowe: płatności, prawo bankowe, Unia Europejska, opłaty, transgraniczne płatności

Summary

The aim of the article is to analyse the European Union regulations regarding fees for cross-border payments in the EU. In particular, the subject of the analysis is the draft proposal to amend Regulation (EC) No. 924/2009, including the description of the legislative process on it, as well as the potential effects of new regulations introducing the obligation to standardise fees for cross-border transfers in euro with fees for domestic transfers in a given national currency (both in and outside the euro area) for consumers and payment institutions.

Key words: payments, banking law, European Union, fees, cross-border payments

JEL: G210, G280, F360, K400

Wstęp

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z 16.09.2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.Urz. UE L 266, s. 11 ze zm.), dalej rozporządzenie nr 924/2009, stanowiło ważny krok w budowaniu faktycznego jednolitego rynku usług płatniczych w Unii Europejskiej, choć nie była to pierwsza regulacja tego typu na poziomie Unii. Rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z 19.12.2001 r. w sprawie płat-

ności transgranicznych w euro (Dz.Urz. WE L 344, s. 13), dalej rozporządzenie nr 2560/2001, choć było rozwiązaniem niepełnym, stanowiło pierwszy etap znoszenia faktycznych barier w rynku płatności, który — ze względu na przepisy odnoszące się do nadzoru bankowego, prawa podatkowego czy przepisów o zwalczaniu prania pieniędzy — był rynkiem krajowym, pomimo formalnego funkcjonowania jednolitego rynku europejskiego.

W Planie działań odnośnie do detalicznych usług finansowych (Komisja Europejska, 2017b) Komisja Europejska

ogłosiła, że dotychczasowe działanie ww. przepisów i ich funkcjonowanie na rynku płatności jest niewystarczające i zapowiedziała nowelizację przepisów.

Celem niniejszego opracowania jest przedstawienie projektu legislacyjnego, przebiegu procesu legislacyjnego oraz ostatecznej treści przepisów nowelizujących rozporządzenie nr 924/2009, również w kontekście wcześniejszych działań Unii Europejskiej w odniesieniu do tworzenia ram prawnych jednolitych opłat za przelewy oraz budowania jednolitego rynku płatności w UE.

Przepisy UE sprzed rozporządzenia z 2009 r.

Komisja Europejska od dłuższego czasu dostrzegała potrzebę integracji systemów płatniczych w celu urzeczywistnienia zwłaszcza przepływu kapitału. Ogólne dokumenty czy raporty dotyczące funkcjonowania rynku płatności w Europie pojawiły się na początku lat 90. XX w. Tytułem przykładu warto tu wskazać raport Komisji Europejskiej „Making payments in the Internal Market” (Komisja Wspólnot Europejskich, 1990), zwracający jako jeden z pierwszych dokumentów uwagę na fakt, iż brak efektywnych transgranicznych systemów płatniczych we Wspólnotach Europejskich rodzi barierę przeciwko jednolitemu rynkowi europejskiemu.

W dalszej kolejności weszła w życie dyrektywa 97/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 27.01.1997 r. w sprawie transgranicznych przelewów bankowych (Dz.Urz. WE L 43, s. 25), dalej dyrektywa 97/5, która nie zawierała przepisów dotyczących bezpośrednio regulacji opłat za przelewy transgraniczne. Wprowadzała jednak szerokie obowiązki informacyjne, w tym do złożenia przyrzeczenia „dotyczące(go) czasu, jaki zajmie realizacja przelewu, oraz należnych opłat i prowizji, niezależnie od kosztów związanych z zastosowanym kursem wymiany” (art. 5 dyrektywy 97/5).

Ostatnią legislacyjną inicjatywą Unii Europejskiej w przedmiotowym zakresie było rozporządzenie nr 2560/2001, które jako pierwszy przepis prawa UE powszechnie obowiązującego wprowadzało zasadę równości opłat za transakcje transgraniczne w porównaniu z opłatami krajowymi do podobnych płatności wykonanych w walucie euro (art. 3 rozporządzenia nr 2560/2001). Zakres przedmiotowy rozporządzenia był jednak ograniczony do transakcji, tj. przekazów bankowych oraz elektronicznych transakcji płatniczych (definicję określał art. 2 lit. a pkt i) oraz ii) rozporządzenia nr 2560/2001) do kwoty 12.500 euro, podwyższony od początku 2006 r. do kwoty 50 000 euro (art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 2560/2001).

Warto nadmienić, że w uzasadnieniu do wniosku legislacyjnego, który stanowił podstawę uchwalenia rozporządzenia z końca 2001 r., Komisja podkreślała przede wszystkim, uzasadniając potrzebę regulacji cen rynkowych, że badania wskazywały, że pomimo dotychczasowych regulacji harmonizujących zasady przelewów transgranicznych oraz wprowadzenia jednolitej waluty, opłaty praktycznie nie uległy obniżeniu (w ten sposób Komisja Wspólnot Europejskich, 2001b).

Dotychczasowa treść rozporządzenia nr 924/2009

Wniosek legislacyjny Komisji Europejskiej, którego ostatecznym skutkiem było wejście w życie rozporządzenia nr 924/2009, został przyjęty 13.10.2008 r. przez Komisję Europejską (Komisja Wspólnot Europejskich, 2008a). Komisja zaproponowała w nim uchycenie wcześniej obowiązujących przepisów, tj. wyżej wspomnianego rozporządzenia nr 2560/2001, i dostosowanie ich do zauważonych zmian na rynku. Ponadto istotną rolę nowych przepisów miało być dostosowanie siatki definicji do treści dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 13.11.2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE (Dz.Urz. UE L 319, s. 1, ze zm.), dalej dyrektywa PSD, która uchyliła też stosowanie przepisów wcześniej wspomnianej dyrektywy 97/5 z uwagi na fakt, że stała się ona bezprzedmiotowa ze względu na holistyczne podejście później uchwalonej dyrektywy PSD. Celem projektu było „zakończenie budowy wewnętrznego rynku usług płatniczych w euro, tj. rynku, który charakteryzują (...) takie same zasady w stosunku do płatności transgranicznych i krajowych” (Komisja Wspólnot Europejskich, 2008a).

Analizując kontekst wniosku, oprócz otoczenia regulacyjnego, warto zwrócić także uwagę na niezwykle szybki rozwój rynku płatności na całym świecie od 2001 r., w szczególności w odniesieniu do cyfryzacji płatności i powstania płatności w Internecie — jako nowej kategorii.

W przeciwieństwie do dotychczasowych regulacji — obejmujących polecenia przelewu, wypłaty gotówki z bankomatu oraz płatności elektroniczne (w tym płatności kartą) do kwoty 50.000 euro — projekt zakładał rozszerzenie jednolitych opłat krajowych i transgranicznych również na usługę polecenia zapłaty. Było to zgodne z zaleceniami przedstawionymi w sprawozdaniu ze stosowania rozporządzenia nr 2560/2001 dnia 11.02.2008 r. (Komisja Wspólnot Europejskich, 2008c), które stanowiły podstawę uzasadnienia wniosku legislacyjnego oraz analizy skutków regulacji (Komisja Wspólnot Europejskich, 2008b). Projekt poparł Europejski Bank Centralny, wyrażając bardzo pozytywną opinię i stwierdzając, że rozszerzenie zakresu obowiązku jednolitych opłat również na transgraniczne polecenia zapłaty „przyjmuje (...) ze szczególnym zadowoleniem, gdyż jest to zgodne z wysiłkami mającymi na celu zakończenie budowy wewnętrznego rynku usług płatniczych, a w szczególności z powstaniem jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA)” (Europejski Bank Centralny, 2009).

W ostatecznym brzmieniu rozporządzenie nr 924/2009 określa zasady dotyczące płatności transgranicznych w walucie euro, co ma prowadzić do tego, aby opłaty za nie były takie same jak opłaty za płatności w tej samej walucie w państwie członkowskim na poziomie krajowym (art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 924/2009). Rozszerzeniu podlega zatem zakres przedmiotowy transakcji, gdyż objęte są nowymi przepisami wszelkie płatności transgraniczne, bez określenia rodzaju transakcji płatniczej (w tym zatem polecenia zapłaty).

Zwrócenia uwagi wymaga fakt niezniesienia ograniczenia zakresu stosowania do płatności transgranicznych poniżej 50 000 euro, które zostało określone we wcześniejszych przepisach. We wniosku legislacyjnym Komisja w żaden sposób nie odnosi się do tego ani negatywnie, ani pozytywnie — nie argumentując ani za, ani przeciw pozostawianiu bądź nowelizowaniu danego rozwiązania. Uznać zatem można, że ograniczenie to zostało określone na odpowiednim poziomie, prawidłowo wyznaczającym swoisty próg maksymalny przelewów detalicznych, skoro nie budzi jakichkolwiek wątpliwości ani legislatora europejskiego, ani uczestników rynku.

Zniesienia tego ograniczenia kwotowego dokonano później — rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z 14.03.2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.Urz. UE L 94, s. 22 ze zm.), dalej rozporządzenie nr 260/2012, zwane też rozporządzeniem migracji do SEPA (Grupa Ekspertów ds. Kontroli i Nadzoru Płatności przy Europejskiej Federacji Bankowej, 2012), stanowiącym kolejny krok w harmonizacji zasad obowiązujących na rynku płatności w UE. Rozporządzenie całkowicie znosiło ograniczenia, obejmując obowiązkiem jednolitych opłat wszystkie transakcje płatnicze bez względu na kwotę (art. 17 pkt 2 rozporządzenia nr 260/2012). Co ciekawe, pierwotny projekt legislacyjny (Komisja Europejska, 2010) Komisji Europejskiej w ogóle nie przewidywał zmiany art. 3 rozporządzenia nr 924/2009 — zniesienie ograniczenia kwotowego włączono w toku prac legislacyjnych i uzgodniono między Parlamentem Europejskim a Radą. Nie był to warunek konieczny skuteczności rozporządzenia nr 260/2012 i — ponownie — brak było jednoznaczniego uzasadnienia zniesienia progu 50.000 euro.

Podobnie brak jakiegokolwiek zmiany względem wcześniejszych przepisów widać w odniesieniu do stosowania jednolitych opłat za przelewy w walutach narodowych państw członkowskich innych niż euro. Rozporządzenie nr 2560/2001 dawało jedynie możliwość podjęcia przez państwo członkowskie jednostronnej decyzji o objęciu jego zakresem narodowej waluty — analogiczne rozwiązania znaleźć można w przepisach z roku 2009 (art. 9 akapit drugi rozporządzenia nr 2560/2001 oraz art. 14 ust. 1–3 rozporządzenia nr 924/2009). Tak jak na początku XXI w. rozwiązanie to można było uznać za uzasadnione, gdyż wówczas państw członkowskich UE było 15, z czego zdecydowana większość była członkami strefy euro (dwa państwa zapewniły sobie wyłączenie z obowiązku wejścia do unii walutowej¹). W 2009 r. sytuacja była znacząco odmienna — Unia Europejska liczyła prawie dwukrotnie więcej członków, z których ponad 10 państw posiadało narodowe waluty. Brak próby właściwego uregulowania transakcji płatniczych o charakterze transgranicznym, zarówno w państwach strefy euro jak i w państwach członkowskich posiadających nadal waluty narodowe, niebędących członkami strefy euro, należało i należy teraz ocenić negatywnie jako faktyczne tworzenie Unii Europejskiej „dwóch prędkości” — poprzez znoszenie barier dla jednolitego rynku w strefie euro przy pozostawianiu ich w państwach UE poza strefą euro.

Zielona księga i Plan działania w sprawie detalicznych usług finansowych

Zanim zostanie przedstawiona treść wniosku legislacyjnego Komisji Europejskiej w sprawie zmiany rozporządzenia 924/2009, przyjętego w z końcem marca 2018 r., warto pochylić się wpięć nad wcześniejszymi pracami Komisji, które do tej propozycji nowelizacji doprowadziły. Pod koniec 2015 r., Komisja Europejska ogłosiła najpierw Zieloną księgę w sprawie detalicznych usług finansowych (Komisja Europejska, 2015a), która stanowiła otwarcie konsultacji społecznych na temat zintegrowania krajowych rynków usług finansowych funkcjonujących w poszczególnych państwach członkowskich. Komisja stwierdziła w niej, że „obecnie jednak europejskie rynki detalicznych usług finansowych w zasadzie nie istnieją, a] jedynie niewielki odsetek detalicznych usług finansowych kupowanych jest w sposób transgraniczny” (Komisja Europejska, 2015a, s. 2). Jednym z punktów dyskusji była kwestia opłat z tytułu płatniczych transakcji transgranicznych, w związku z którą stwierdzano, że pomimo wejścia w życie rozporządzenia 924/2009, „obywatele chcący wykonać przelew środków pieniężnych (...) w walucie innej niż euro często napotykać jednak bardzo wysokie opłaty w porównaniu z opłatami, jakie ponosząc, wykonując przelewy krajowe” (Komisja Europejska, 2015a, s. 17). Dlatego też w Zielonej księdze znalazło się pytanie o uwagi ze strony interesariuszy na temat działań, które UE powinna podjąć w przyszłości (Komisja Europejska, 2015a, s. 18)².

Komisja następnie podsumowała konsultacje trwające do 18.03.2016 r.: w odniesieniu do interesującego — w kontekście niniejszego opracowania — pytania, większość odpowiedzi, zwłaszcza ze strony konsumentów i organizacji konsumenckich, zawierała sugestię rozszerzenia zakresu przedmiotowego rozporządzenia na wszystkie waluty narodowe w Unii Europejskiej (Komisja Europejska, 2015b).

W wyniku prowadzonych konsultacji Komisja Europejska ogłosiła w 2017 r. Plan działania w sprawie detalicznych usług finansowych (Komisja Europejska, 2017a), którego założeniem było zapewnienie konsumentom większego wyboru usług finansowych i lepszego do nich dostępu w całej Unii Europejskiej (Komisja Europejska, 2017c). W ramach Planu Komisja zapowiedziała przedstawienie wniosku zmiany rozporządzenia w sprawie płatności transgranicznych w celu zmniejszenia opłat za transakcje transgraniczne we wszystkich walutach państw członkowskich do końca czwartego kwartału 2017 r. (w ten sposób Komisja Europejska, 2017a, pkt 2.2.1. Opłaty transakcyjne, s. 6).

Wniosek legislacyjny — nowelizacja rozporządzenia nr 924/2009 — z marca 2018 r.

Ostatecznie wniosek legislacyjny Komisji Europejskiej uchwalono w marcu 2018 r. (Komisja Europejska, 2018b). Mimo wcześniejszych zapowiedzi rozszerzenia zakresu dotychczasowego rozporządzenia na wszystkie waluty istniejące w Unii Europejskiej, Komisja postanowiła zaproponować zmianę zu-

pełnie inną. Wedle projektu nowelizacji rozporządzenie nr 924/2009 w odniesieniu do obowiązku jednolitych opłat za transakcje transgraniczne i krajowe w Unii Europejskiej nadal miało obowiązywać tylko do waluty euro. Opłaty za przelewy transgraniczne w innych walutach niż euro miałyby być w dalszym ciągu regulowane rynkowo i nie wchodziłyby w zakres przedmiotowy regulacji europejskich. Komisja zaprezentowała projekt nowelizacji jako rozszerzenie korzyści płynących z treści rozporządzenia na osoby i przedsiębiorców spoza strefy euro (Komisja Europejska, 2018c), lecz tak naprawdę widać po treści uzasadnienia wniosku, że Komisja postanowiła wycofać się z wcześniej zapowiadanych i doniosłych planów i zamiast tego przedstawiła propozycję nie tylko nieskuteczną, ale wręcz szkodliwą dla konsumentów usług płatniczych spoza strefy euro.

Należy mieć na uwadze, że dotychczasowy przepis rozporządzenia nr 924/2009 wprowadzał zasadę stanowiącą, że przelew transgraniczny — a zatem do innego państwa członkowskiego UE — w walucie euro nie może kosztować więcej niż przelew krajowy w euro. Nie miało tutaj znaczenia, jaka waluta jest walutą narodową w państwie członkowskim, w którym zlecana bądź realizowana jest usługa płatnicza. Nie było też żadnego ograniczenia kwotowego dla opłat — bank prowadzący rachunek i realizujący usługę płatniczą mógł pobierać dowolne opłaty za przelew transgraniczny w euro, o ile nie niższą opłatę pobierał za przelew krajowy w euro. Zatem przelew w walucie euro z państwa w strefie euro kosztował tyle, co przelew krajowy w walucie krajowej, natomiast opłaty za przelewy w walucie euro z państwa spoza strefy euro kształtowały się na nieco wyższym poziomie i dość rozbieżnie w poszczególnych państwach.

Analizy zlecone przez Komisję Europejską wykazały, że opłaty za transgraniczne przelewy w walucie euro w państwach spoza strefy euro wykazują znaczące rozbieżności co do wysokości w poszczególnych państwach członkowskich (Komisja Europejska, 2018a). Najniższe opłaty pobierane są od klientów w Szwecji i w Polsce, natomiast najwyższe — w Rumunii i Bułgarii (Komisja Europejska, 2018a, s. 33, tabela nr 12). Niemniej jednak nie należy zapominać o tym, że przelew w walucie euro jest usługą płatniczą o diametralnie innym charakterze dla klienta, a zwłaszcza konsumenta, z państwa ze strony euro od klienta z państwa spoza tejże strefy. Dla tego pierwszego jest to usługa, rzecz można, podstawowa — co znajduje swoje potwierdzenie np. w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z 23.07.2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz.Urz. UE L 257, s. 214) — gdyż jest to przelew w walucie, w której uzyskiwane są dochody i w której ponoszone są codzienne wydatki. Dla klienta spoza strefy euro przelew w euro jest usługą płatniczą o charakterze dodatkowym, z której korzysta się zdecydowanie rzadziej — jedynie w przypadku, gdy dany konsument wchodzi w transgraniczne relacje umowne³. Dlatego też ujednolicanie opłat za przelewy transgraniczne w euro do opłat za przelewy krajowe w walucie nie wydaje się być właściwym rozwiązaniem legislacyjnym.

Prace legislacyjne nad przedmiotowym projektem trwały (jak na proces legislacyjny Unii Europejskiej) niezwykle krótko. Na poziomie Rady Unii Europejskiej od wpłynięcia pro-

jektu do podjęcia decyzji o tzw. podejściu ogólnym (general approach), stanowiącym możliwość podjęcia negocjacji międzyinstytucjonalnych z Parlamentem Europejskim w trilogu, minęły niecałe trzy miesiące. W porównaniu z pierwotnym projektem przepisu ujednolicającego opłaty Rada praktycznie nie wprowadziła zmian (Komisja Europejska, 2018d). Parlament Europejski natomiast postanowił w listopadzie 2018 r. w swoim sprawozdaniu rozszerzyć zakres przedmiotowy przepisu na wszystkie waluty, obejmując nim każdą transakcję transgraniczną w walucie danego państwa członkowskiego (Maydell, 2018). W toku negocjacji międzyinstytucjonalnych w trilogu postanowiono przychylić się do stanowiska Rady, zgodnie z którym zakresem rozporządzenia objęte będą jedynie przelewy w walucie euro (Komisja Europejska, 2018e).

Podsumowanie

W momencie pisania niniejszego artykułu treść znowelizowanego rozporządzenia nr 924/2009 nie była jeszcze ogłoszona, lecz mając na uwadze porozumienie polityczne między Parlamentem Europejskim a Radą — będzie to tylko kwestią czasu. Mimo pierwotnych zapowiedzi Komisji Europejskiej, zawartych między innymi w Zielonej księdze w sprawie detalicznych usług finansowych, legislator unijny nie zdecydował się na objęcie zakresem wszystkich walut w Unii Europejskiej.

Ostateczną treść znowelizowanego rozporządzenia należy ocenić niestety negatywnie z dwóch powodów. Po pierwsze, z uwagi na zagadnienie ustrojowe — nowe przepisy nie będą przyczyniały się do integracji europejskiej ani do rozwoju jednolitego rynku europejskiego w zakresie płatności. Przeciwnie, będą tworzyły odmiennie warunki regulacyjne dla strefy euro oraz państw członkowskich spoza strefy euro, powiększając jeszcze rozbieżności. Oznacza to, że jest to wprost sprzeczne z celami zbliżania ustawodawstw we wszystkich państwach członkowskich. Ponadto może to tworzyć sytuację nierównowagi konkurencyjnej między instytucjami płatniczymi ze strefy euro względem tych spoza strefy euro.

Po drugie, istnieje ryzyko, że taka regulacja cen opłat za przelewy transgraniczne w euro w państwach spoza strefy euro za pomocą przepisów prawa powszechnie obowiązującego może prowadzić do ryzyka wzrostu opłat za inne usługi płatnicze o charakterze krajowym. Może to mieć miejsce z uwagi na fakt, że w państwach poza strefą euro koszt przelewu w euro — będącego w takim państwie walutą obcą, do rozliczania której potrzebny jest drugi system płatniczy — będzie wyższy niż opłata za niego pobierana. Może skutkować potrzebą subsydiowania krzyżowego tych kosztów opłatami za inne usługi. Może to następować w dwójnasób: albo poprzez podniesienie opłat za przelewy krajowe w walucie narodowej, co wprost pozwoli też na obciążanie tą samą opłatą za przelewy transgraniczne w euro, albo podniesienie innych opłat, które pośrednio będą pokrywały ww. koszty. Komisja Europejska, mimo że dostrzegła ryzyko takiego skutku, nie uznała za konieczne odstępstwa od przedmiotowej inicjatywy legislacyjnej (Komisja Europejska, 2018b, s. 6).

Wejście w życie znowelizowanego rozporządzenia nr 924/2009 planowane jest pod koniec 2019 r.⁵

¹ Dania i Wielka Brytania — klauzula opt-out w Traktacie z Maastricht.

² Zob. pytanie nr 12: Co więcej można zrobić na szczeblu UE, aby rozwiązać problem nadmiernie wysokich opłat z tytułu płatności transgranicznych (np. poleceń przelewu), które odbywają się w różnych walutach obowiązujących w UE.

³ Warto mieć na uwadze, że w przypadku incydentalnych wydatków w euro — np. w przypadku wyjazdu turystycznego do strefy euro — większość wydatków i tak ponoszona jest w formie płatności kartą płatniczą (debetową bądź kredytową), co tym bardziej pomniejsza istotność takiej usługi płatniczej z perspektywy klienta spoza strefy euro.

⁴ Zgodnie z art. 2 ust. 1 treści nowego rozporządzenia uzgodnionego między Parlamentem Europejskim a Radą (por. Komisja Europejska, 2019, s. 16) obowiązek stosowania rozporządzenia nastąpi z dniem 15.12.2019 r.

Bibliografia

Literatura

- Committee on Payments and Market Infrastructures (2018). *Cross-border retail payments*. Bank for International Settlements.
- Europejski Bank Centralny. (2009). Opinia Europejskiego Banku Centralnego z 6.01.2009 r. w sprawie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie, CON/2009/1. Dz.Urz. UE C 21, s. 1.
- Grupa Ekspertów ds. Kontroli i Nadzoru Płatności przy Europejskiej Federacji Bankowej. (2012). Praktyczne wytyczne dotyczące wdrożenia Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z 14. 03.2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009. Bruksela.
- Harasim, J., Frączek, B., Szustak, G., Klimontowicz M. (2011). *Europejski rynek płatności detalicznych*. Warszawa: Wydawnictwo CeDeWu.
- Iwańczuk, A. (2011). *Systemy płatnicze i rynek płatności w Unii Europejskiej*. Warszawa: Wydawnictwo CeDeWu.
- Komisja Europejska. (2010). Wniosek legislacyjny: Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające wymogi techniczne dla poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009, COM/2010/0775, 2010/0373 (COD).
- Komisja Europejska. (2015a). Zielona księga w sprawie detalicznych usług finansowych. Lepsze produkty, szerszy wybór i większe możliwości dla konsumentów i przedsiębiorstw. COM(2015) 630 final.
- Komisja Europejska. (2015b). Summary of contributions to the Green Paper on retail financial services: Better products, more choice and greater opportunities for consumers and businesses, COM(2015) 630 final.
- Komisja Europejska. (2017a). Komunikat Komisji — Plan działania w sprawie detalicznych usług finansowych: szersza oferta i lepsze produkty. COM/2017/0139 final.
- Komisja Europejska. (2017b). Komunikat Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Plan działania w sprawie detalicznych usług finansowych: szersza oferta i lepsze produkty. COM (2017) 139 final.
- Komisja Europejska. (2017c). Plan działania w dziedzinie konsumenckich usług finansowych: konsumenci w Europie zyskują większy wybór i dostęp do lepszych produktów. Bruksela.
- Komisja Europejska. (2018a). Study on the extension of Regulation 924/2009 to currencies of Member States outside the euro area. A study prepared by Deloitte for the European Commission, Directorate-General for Financial Stability. Bruksela.
- Komisja Europejska. (2018b). Wniosek — Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 w odniesieniu do niektórych opłat za płatności transgraniczne w Unii i opłat za przeliczenie waluty. COM (2018) 163 final, 2018/0076 (COD).
- Komisja Europejska. (2018c). Lepsza oferta dla klientów indywidualnych: Tanie przelewy w euro w całej Unii i bardziej uczciwe przewalutowania. Bruksela.
- Komisja Europejska. (2018d). Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council amending Regulation (EC) No 924/2009 as regards certain charges on cross-border payments in the Union and currency conversion charges. 10345/18, EF 174, ECOFIN 642, CONSOM 190, IA 223, CODEC 1131.
- Komisja Europejska. (2018e). Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council amending Regulation (EC) No 924/2009 as regards certain charges on cross-border payments in the Union and currency conversion charges. Bruksela. 15511/18, EF 327, ECOFIN 1200, CONSOM 360, IA 419, CODEC 2328.
- Komisja Europejska. (2019). Confirmation of the final compromise text with a view to agreement — Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council amending Regulation (EC) No 924/2009 as regards certain charges on cross-border payments in the Union and currency conversion charges. 5511/18, EF 327, ECOFIN 1200, CONSOM 360, IA 419, CODEC 2328.
- Komisja Wspólnot Europejskich. (1990). Discussion paper 'Making payments in the Internal Market'. COM(90) 447 final.
- Komisja Wspólnot Europejskich. (2001b). Survey confirms bank charges for cross-border payments still too high. http://europa.eu/rapid/press-release_IP-01-992_en.pdf (03.02.2019).
- Komisja Wspólnot Europejskich. (2008a). Wniosek — rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie (Tekst mający znaczenie dla EOG). KOM/2008/0640 wersja ostateczna.
- Komisja Wspólnot Europejskich. (2008b). Dokument Roboczy Służb Komisji: Dokument uzupełniający wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie — Streszczenie oceny skutków {COM(2008) 640} {SEC (2008) 2598}.
- Komisja Wspólnot Europejskich. (2008c). Report from the Commission to the European Parliament and the Council on the application of Regulation (EC) No 2560/2001 on cross-border payments in euro. COM (2008) 64.
- Maydell, E. (2018). Sprawozdanie w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 w odniesieniu do niektórych opłat za płatności transgraniczne w Unii i opłat za przeliczenie waluty, A8-0360/2018.

Akty prawne

- Dyrektywa 97/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 27.01.1997 r. w sprawie transgranicznych przelewów bankowych (Dz.Urz. WE L 43, s. 25).
- Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 13.11.2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywę 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.Urz. UE L 319, s. 1, ze zm.).
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z 23.07.2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przeniesienia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz.Urz. UE L 257, s. 214).
- Rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z 19.12.2001 r. w sprawie płatności transgranicznych w euro (Dz.Urz. WE L 344, s. 13).
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z 16.09.2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie i uchylające Rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.Urz. UE L 266, s. 11 ze zm.).
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z 14.03.2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.Urz. UE L 94, s. 22 ze zm.).